

Z keramické dílny až do dostihové stáje

V okamžiku, kdy sedláme koně, začínají sluneční paprsky nepříjemně připalovat. Čtyři starokladrubske bělky a čtyři teplokrevníci netrpělivě přešlapují, zatímco poslední jezdci přinášejí sedla. Protože nás čeká pouhých pětadvacet kilometrů, jedeme jenom nalehko, s trochou peněz a s mobilem v kapse. Mapu už mít nemusíme – povedou nás červená kolečka v bílém čtverci. A protože jsem je vlastnoručně malovala, neděsí nás ani dosud chybějící značkařské kolíky a rozcestníky. Keramické hrnečky s jezdeckými motivy vytvořené ing. arch. Markétou Trubáčkovou jsou již bezpečně uloženy v zavazadlech, na slunci se blýsknou nůžky a červená stuha padá k zemi. Vyjždíme.

Na rozdíl od koní, jejichž svěží klapot kopyt ještě znásobuje ozvěna mezi domky, se teď cítím trochu unavená.

S dcerou Markétkou a její kamarádkou Zuzkou jsme toho moc nenaspaly. Každý pohyb v ohradě, každé silnější odfrknutí mne nutilo kontrolovat situaci. Protože jsme z domácí stáje v Bohuslavicích včera jeli po kopytě, což je 46 km, dorazili jsme až za tmy. Personál

v restauraci OÁZA na nás naštěstí vydržel čekat i po zavírací hodině, a tak jsme alespoň usínali bez pocitu hladu.

„Maminko, víš, že když se Sendy nudil, tak se natahoval přes ohradu a koulel si se mnou ve spadáku?“ volá na mne dcerka, která dneska odevzdala klisnu rakouskému hostu. Majitel Sportovního klubu STARKON Jiří Kovář (který také jede s námi) totiž zapůjčil dvě starokladrubačky Florianovi a Dominikovi Heroutovým z dolnorakouského Lichtenbergu. Naši druzí partneři z Drosendorfu jsou dnes sice na závodech, ale předseda ing. mgr. Roland Deyszig se alespoň zúčastnil dopolední konference.

Příjemný stín zámecké aleje brzy střídá první stoupání březovým hájkem. Tady jsem s manželem a s kolegy z našeho Občanského sdružení pro podporu jezdecké turistiky strávila řadu perných hodin, protože zaniklá cesta byla pro koně a jezdce zcela neprůjezdná. Teď naštěstí už v průjezdu nic nebrání a my brzy přecházíme přes silnici, kousek hraničnímu přechodu Fratres. Provoz je tu hustý, ale všechna auta vzorně čekají, až přejedeme.

Bez značkařských kolíků je pro neznalého další směr cesty nejasný. Je tu jenom úvoz plný plevelnatých rostlin, a tak v těsném zástupu sjíždíme na okraj pole. Jednání s majitelem pozemků naštěstí probíhala ve velice vstřícné atmosféře, a tak doufám, že se časem zarostlá část trasy znovu promění v bezpečnou jezdeckou stezku.

Dozrávající obilí je prozářené modří rozkvetlých chrp a když stoupáme po Rapolecké cestě, vzduch je plný vůně sena. Po příjemném cvalu nás však čeká úsek po silnici a stoupání mezi pohraničním opevněním až na vrchol Kalvárie. Koně už se začínají potit, jezdci na tom nejsou o moc lépe. Pohled na rybníček v Chvaletíně láká, ale čas dnes není našim pánem. A tak bez zastávky míjíme rozložitý dub, na kterém budou v příštím roce rozcestníky. V tomto místě totiž odbočuje další stezka, která přes Cizkrajov povede až k Telči.

Těsně za chvaletínským mostkem odbočuje stezka do rozsáhlého lesního komplexu pod horou Čtrnáctkou. Štětovaná cesta není pro koňské nohy právě příjemná, a tak se řadíme do dlouhého zástupu, abychom mohli klusat po travnatém středu. Kilometry ubíhají, ale spolu s nimi se dostavuje i únava a žízeň. Tmavý valach Sendy začíná kulhat, ale naštěstí je to jen kamínek, který uvázl v kopytě. Martina bolí nemocný kolenní vaz, a tak všichni sesedáme. Po mostě přes Moravskou Dyji převádíme koně na ruce. Jenom já vím, jak se při značení stezky řeka právě v tomhle místě stala nebezpečnou. Naštěstí z letošní jarní povodně už zůstaly jenom vzpomínky, vyvrácené zábradlí a pár fotek.

Odpočinek u Rekreačního střediska Janov uvítali nejen unavení jezdci. Také koně ocenili stín pod stromy a možnost pastvy kolem úvaziště. Dřevěné hrazení na uvázání koní, které v rámci projektu „Turistika na koni“ nechal v Janově vybudovat Jihočeský krajský úřad, ještě voní novotou. Správce střediska však již kolem vzorně vysekal trávu a osobně nás i s manželkou přichází uvítat. Je to hřejivé setkání a já věřím, že rozhodně nejsme poslední skupinou putujících jezdců.

Občerstvení je u konce, Markétka střídá Martina v sedle teplokrevné hnědky Merci a my všichni znovu nasedáme. Teď nás čeká prudký výstup lesní svážnicí, který bere koním dost sil. Kaštanová alej na konci nás navádí k obci Veselíčko, ale my se vracíme zpět k lesům. Další prudké stoupání, a pak krátký úsek po šterkové cestě nepatří k nejpříjemnějším částem stezky, ale dál už nás čekají lesní cesty s měkkým středem. Míjíme Holubí a Holubičí vrch a s jednou krátkou zastávkou pokračujeme volným klusem do Bělčovic.

„Nechcete dát těm krásným koníčkům napít?“ ptá se majitel jedné z bělčovických usedlostí a posílá syna pro plastový kbelík.

Místo do míchačky čepuje životodárnou tekutinu do nádoby, kolem které už se tísní koně. Hlavně starokladrubačky se v tu chvíli vydávají za velbloudy a strkají hlavy do kbelíku pod dvou. Nakonec jsou přece jenom všichni napojeni a obyvatelé Bělčovic, kteří se s úsměvem sešli k zajímavé podívané, přejí šťastnou cestu.

Další úsek vede krokem po silnici, kde už teče asfalt. Naštěstí je tady travnatý pruh u

Občerstvení v Janově (Václav Jedlička a Jiří Kovář)

silnice, z něhož – opět díky laskavému majiteli – smíme odbočit na okraj obilného pole. Koně cválají jeden za druhým po měkké hlíně a zřetelně ožívají. Někteří z nich začínají tušit domovskou stáj, a tak nejsou k udržení. Poslední projetí lesem plným vůně rozpálené smůly, a pak už jen dlouhá polní cesta k silnici na Plačovice. Všichni koně teď jsou s chutí a je skoro škoda, že už jsme na konci cesty.

Majitelka jezdecké stanice Olga Guevarová, která jede s námi, dává k dispozici stodolu a velkou pastvinu pro odpočinek koní. Ve spokojeném tichu se posilňujeme rumovými řezy se symbolem podkoviček, a pak už si podáváme ruku. Stezka je slavnostně otevřena, koně zůstanou až do pondělka na plačovické pastvě a my nasedáme do aut, která nás odvezou domů. Jsme znavení, ale šťastní a bohatší o nové zážitky i nová přátelství, která jsme po cestě uzavřeli. Naši rakouští přátelé hned žádají o podrobné mapky, aby se na stezku mohli vrátit a my ostatní se už těšíme na letošní podzim, kdy si otevřeme stezku mezi Maříží a Telčí.